

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

31. Spiritus blasphemia non remittetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

lib. 4. epist. 7. Ambros. lib. 1. cap. 5. de Sacramentis. Optatus lib. 4. contra Parmenianū. Cælestinus epist. 1. cap. 12. & Leo epist. 4. cap. 7. ubi dicit, *secundum Apostolicam regulam hanc ceremoniam exerceri*; non ad imitationem exorcismorum in Iudæis, ut nugatur Caluius.

Exorcismus dæmonum.

Porro accepisse Ecclesiam potestatem à Deo coercendi & eiciendi dæmones per exorcismos, testatur tota contra impium Caluinum antiquitas. Iustinus in dialogo cum Tryphone, Tertullianus in Apologetico cap. 32. in lib. de corona militis, & alibi sæpe. Cyprianus in lib. ad Demetrianum. Laurentius lib. 2. cap. 16. & lib. 4. cap. 27. & lib. 5. cap. 22. Denique August. de ciuitate Dei lib. 10. cap. 22. Sed & ordinariū quoddam officium exorcizandi dæmones in Ecclesia Catholica, olim quidem fuisse, multa Concilia testantur, Conc. Antiochen. can. 10. Carthag. 4. can. 7. & Laodicenum can. 29. Hodie autē usque superesse, frequentia etiam nostri temporis exempla eaque recentissima docuerunt. Sed suam singularem impietatem vel in hoc maximè patefecit Caluius, quod Iudæorum exorcistas, tamen ex legis præscripto eos non haberet, agnoscit tamen, eo quod Deus ut in fœderis sui fide puroque cultu illum populum retineret, suam inter eos præsentiam variis miraculis subinde testaretur; in Christiana autem & Catholica Ecclesia ut in noui fœderis fide puroque Dei cultu nouus populus retineretur, nullos exorcistas, nulla miracula nisi ficticia vult agnoscere. Ira Iudæis magis fauet Caluius, quàm omnibus hætenus ante Lutherum natum populis Christianis.

Caluius Iudæis.

31. Spiritus blasphemia non remittetur.

Caluini blasphemia in Spiritum sanctum duplici.

HOc Christi verbū premens Caluius, aliam in Spiritum sanctum blasphemiam depromit. Quum enim per Spiritum blasphemiam illud peccatum intelligat, quo quis contra proprium animi sui sensum Dei donis & virtuti obrectat, & qui destinata malicia Dei gratiæ & virtutem oppugnat (quod ei libenter concedimus, quia illa omnino erat Phariseorum hoc loco blasphemia) mox concludit, hanc blasphemiam infallibiliter non remitti. Mirum (inquit) non est, si tali sacrilegio spem venis præcidat Christus. Ita aliam blasphemiam pronunciat, docens in huiusmodi peccato desperationē, quæ vna est contra Dei Spiritum blasphemia, eaque maxima, ut accuratè docet S. August. de verbis Domini serm. 11. Sed sententiæ

penitentiae suae enormitatem defendere conatur. Durius (inquit) hoc quibusdam videtur, ideoque ad puerile cauillum confugiunt, irremissibile vocari, eo quod eius venia est ad impetrandum difficilis. Vocat puerile cauillum cauillator impotens, quod facile docebitur esse virilis & genuinus verborum Christi sensus. Quum enim in aliis illis Christi verbis, Quicumque dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei, nullo modo intelligi possit, infallibiliter remittetur (sic enim in huiusmodi peccato talis praesumptio docetur, ut nec peti quidem eius veniam opus sit, eo quod infallibiliter remittetur) sed intelligendum est quod facilius remittetur: sic in istis Christi verbis, Qui dixerit verbum contra Spiritum sanctum non remittetur ei, necessario intelligi debet, quod difficilius remittetur, non autem quod infallibiliter non remittetur, aut penitus irremissibile sit. Quare quod Calvinus pro confirmatione subiunxit, expressius loquutum esse Christum quam ut adeo futiliter eludi queant eius verba, futilissime ab eo dictum fuisse, manifestum nunc est. Non enim minus expressè in alio membro de futura remissione loquutus est: quã nihilominus commodè explicare ut iam diximus necesse est. Addit adhuc Calvinus. Nimis etiam stultè ratiocinantur crudeliter fore Deum si peccatum nunquam remittat, cuius atrocitas nos omnes in stupore rapere debet. Atqui & alia flagitia sunt quorum atrocitas in stuporem nos rapere debet, ut peccatum contra naturam, odium Dei, homicidium voluntarium, & alia quae clamant vindictam in caelum: quae tamen peccata si Deus non remitteret legitima interueniente poenitentia, non quidem crudelis diceretur, neque sic orthodoxi ratiocinantur, sed bonitati & misericordiae suae in Scripturis reuelatae contrarium faceret.

Pergit Calvinus. Eiusdem inscitia est quod excipiunt, absurdum fore si ne poenitentia quidem veniam impetret, Magna igitur fuit Esaiæ Prophetæ inscitia, qui ex ore Dei sic scribit. Si fuerint peccata vestra ut coccinum, quasi nix dealbabuntur: & si fuerint rubra quasi vermiculus, velut lana alba erunt: nempe mediante poenitentia, de qua prius dixit: Lauamini, mundi estote, auferte malum cogitationum vestrarum ab oculis meis, quiescite agere peruersè, &c. Sed impius Calvinus, quasi rhetorem non theologum ageret, verbis odiosis causam aggravat, iustis argumentis non depugnat. Sic superius, puerile cauillum, stultam ratiocinationem, & nunc inscitiam vocat, quae certissimae veritatis argumenta sunt. Nullum enim apud Chri

Peccatum
in Spir. S.
quomodo
remitti nõ
potest.

Peccatum
omne in
hac vita
remitti
potest.
Esai. I.

Christianos & theologos omnes certioris veritatis dogma est, & nihil apertius penéque frequentius in Scripturis docetur, quam in quibuscunque peccatis pœnitentiæ semper locum esse: & misericordiam Dei superexaltare iudicium. De quo lege Molinaam quætit. 14. artic. 13. disput. 10.

Sed Caluius quam nobis obiecit incertitiam aliquo fortè probabit argumento. Subiungit. *Certum est enim reprobationis signum in Spiritum blasphemiam.* Sed nec probat hoc quod dicit; nec si probaret, intentum tamen conficeret. Nam signa certa reprobationis tum plura & alia esse possunt præter hoc unum; tum in quo illa sunt, non semper sequitur reprobatio. Signum enim quidem & certum esse potest, quod infallibile signum non est, sed probabile tantum. In Paulo ante conversionem multa signa reprobationis erant. Singulari tamen Christi misericordia veniam cōsequutus est. Concludit tandem Caluius. *Sicuti fieri posse negamus, ut qui verè Spiritu regentus est se in tam horrendum scelus præcipitet; sic rursum tenendum est, qui exciderint, nunquam resurgere.* Hæc ille Sed hoc est vno absurdo aliud defendere, & ex falsis principiis mendacia concludere. Calviniana hæresis est, vnicam esse electorum fidem, eamque semel acceptam amitti non posse, quod olim Iovinianus hoc nomine hæreticus docuit. Ex illa hæresi consequitur, semel in Christo regentum agnitam veritatem deserere non posse. Ex hoc ergo hæretico principio à contrario infert: Ergo qui semel exciderit, nunquam resurgit. Vbi & antecedens falsum atque impium est, & cōsequentia futilis ac vana est. Illud enim potius sequeretur, quòd agnita semel veritate, fideique & gratiæ donis acceptis, nemo ab eis excidere posset: ideòque peccatum hoc non in eos cadere qui excidunt à pietate, sed in eos qui eam nunquam amplexi sunt. Deinde etsi verum esset verè pios in tam horrendum scelus nunquam se præcipitare, id est, à pietate ad tantam impietatem non excidere, non sequitur tamen impios cò semel prolapsos resurgere non posse. Nam vt Dei gratia conseruantur pii ne tam horrendè cadant, sic Dei misericordia quomodolibet prolapsos frequenter releuat, vt innumera exempla docent: maximè vnus Petri, quem ter Christum abnegantem, respexit tamen Iesus, & ad pœnitentiam inflexit.

Luc. 22.

Purgatorij
locus me-
ditus.

32. *Nō remittetur neque in hoc seculo neque in futuro.*

Quomodo ex his Christi verbis medius locus mediusque tempus inter hanc vitam & extremum iudiciū, in quo pecca